

Agatha Christie

Xâu chuỗi ngọc trai

Thám tử Poirot là bạn vong niên của tôi. Đó là một ông già hơi thấp, gương mặt phúc hậu, da dẻ hồng hào, đặc biệt, đôi mắt ông sáng quắc dưới vầng trán cao, ẩn chứa bên trong một trí thông minh tuyệt vời.

Tối nay, Poirot mời tôi đi ăn tại nhà hàng khách sạn Bồng Lai. Hình như tất cả quý ông bà sang trọng nhất thành phố đều tụ tập ở đây. Vừa bước vào tôi đã choáng ngợp trước những bộ quần áo đắt tiền, nữ trang lấp lánh và cả mùi hương của nước hoa sực nức không gian. Poirot kéo tôi ngồi xuống chiếc bàn đặt cạnh một chậu kiểng lá răng cưa rất đẹp. Ông đưa mắt nhìn quanh:

- Nơi đây thật là lý tưởng cho bọn trộm cắp ra tay. Chà, thiên hạ sao mà giàu thế, anh có thấy cái bà mập mập kia không, châu báu đeo thấy mà khiếp.

Tôi nhìn theo hướng ông chỉ và kêu lên:

- Ờ, bà Opasson đó mà.
- Anh biết bà ấy sao?
- Tôi quen với chồng bà ạ. Ông ấy kinh doanh dầu hỏa và đang phát lên như gió.

Sau bữa ăn, tôi gặp vợ chồng Opasson trong phòng khách, liền giới

thiệu với Poirot. Chúng tôi làm quen rất nhanh. Câu chuyện lan man dẫn đến việc bàn luận về các viên ngọc quý. Poirot nói với bà Opasson:

- Nghề nghiệp của tôi bắt buộc phải rành phân biệt các loại nữ trang. Thưa bà, chuỗi ngọc bích bà đang đeo rất đẹp và hiếm.

Bà Opasson sung sướng:

- Thưa ông, trên phòng tôi còn có chuỗi ngọc trai đẹp và đắt hơn chuỗi này bội phần. Đối với những người sành ngọc như ông, ông phải được xem nó.

Nói xong, bà nhanh nhẹn bước về phía thang máy. Ông Opasson nhìn theo, cười mãn nguyện:

- Phải mất nhiều tiền tôi mới mua được chuỗi ngọc trai quý giá đó. Rồi các ông sẽ thấy, thật tuyệt vời.

Thời gian trôi qua Ông Opasson sốt ruột đứng dậy:

- Xin lỗi, tôi phải lên chỗ nhà tôi, không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì!

Một lúc sau, không thấy ông bà Opasson trở lại, tôi bảo:

- Tôi nghĩ là đang có sự cố xảy ra.

- Đương nhiên. Anh nhìn xem kia, ông giám đốc khách sạn vừa chạy lên cầu thang trông rất xúc động, rồi cậu coi chỗ thang máy kia, mọi người nói chuyện huyền thuyên đến nỗi không nghe tiếng chuông gọi, rồi đến mấy anh hầu bàn nữa, cứ túm tụm vào nhau... A, cảnh sát đã đến.

Hai người đàn ông bước vào, một mặc đồng phục cảnh sát, một mặc đồ dân sự. Anh giúp việc đưa họ lên lầu, một lát, anh xuống, đi về phía chúng tôi:

- Ông Opasson mời hai ông vui lòng lên gặp ông ấy.

Thang máy dừng ở lầu một. Chưa bước vào phòng, Poirot và tôi đã nghe tiếng khóc nức nở của bà Opasson từ bên trong vọng ra.

Chồng bà ta chờ chúng tôi sau cánh cửa, báo tin xấu chuỗi ngọc trai đã bị mất. Tôi đưa mắt quan sát. Bà Opasson đang ngồi gục nơi ghế bành, cạnh đấy, cô giúp việc đang xoắn hai tay vào nhau, mặt tái xanh, nước mắt chảy dài trên má. Cuối phòng, một cô gái khác mặc đồ hầu phòng, tựa lưng vào thành lò sưởi, vẻ lo lắng. Hai người của sở cảnh sát đứng giữa phòng, một người ghi chép vào cuốn sổ tay, người kia giương đôi mắt cú vọ soi mói khắp nơi. Thấy Poirot, bà Opasson lau vội nước mắt, bước đến:

- Đúng là định mệnh đã đưa ông đến đây. Tôi linh cảm rằng chỉ có ông mới tìm lại được chuỗi ngọc trai cho tôi.

Poirot dịu dàng nắm tay bà:

- Bà yên tâm, mọi việc sẽ ổn cả thôi.

Ông Opasson nói với viên thanh tra cảnh sát:

- Chắc ông không phiền lòng khi tôi nhờ thám tử Poirot giúp đỡ thêm?

Viên thanh tra lạnh nhạt:

- Không sao - Rồi ông nhìn bà Opasson - Giờ mời bà bình tĩnh kể lại mọi sự việc.

Bà Opasson bắt đầu nói:

- Thưa, hồi nãy tôi lên phòng định lấy chuỗi ngọc trai cho ông Poirot xem, nhưng khi mở ngăn kéo, hộp nữ trang vẫn còn nhưng chuỗi bên trong đã biến mất.

- Lúc đó trong phòng có ai không?

- Có cô hầu phòng Marie đang dọn dẹp trước sự giám sát của Celestine, người giúp việc thân tín của tôi.

- Bà trông thấy râu chuối lần cuối cùng vào lúc nào?
- Trước khi xuống phòng ăn tối, tôi đã phân vân không biết nên đeo chuối ngọc trai hay ngọc bích. Cuối cùng, tôi để chuối ngọc trai lại.
- Hộp nữ trang của bà có khóa không?
- Có. Chính tay tôi đã khóa và luôn giữ chìa khóa bên mình.

Viên thanh tra xem kỹ chiếc chìa khóa rồi nói:

- Cái chìa khóa này rất thường, có thể làm giả dễ dàng. Bà đã làm gì sau khi khóa hộp nữ trang?
- Tôi để vào ngăn kéo bàn phấn.
- Bà có khóa ngăn kéo lại không?
- Không. Thường Ce lestine luôn ở trong phòng tôi để coi sóc Marie dọn dẹp.

Viên thanh tra nghiêm nét mặt:

- Chị người làm của bà không lúc nào rời khỏi phòng? Như thế thì đã rồi.

Ce lestine chợt khóc thét lên, cô chạy đến ôm chầm lấy cánh tay

Poirot:

- Ông không nên để người ta buộc tội tôi một cách oan ức như thế! Tôi chắc chắn Marie đã lấy chuối hộp của bà chủ. Tại sao mấy ông cảnh sát không lục soát người của nó chứ?

Cô hầu phòng Marie trợn trừng đôi mắt, run cả tay chân:

- Im đi, đồ lão khoét, tôi chưa bao giờ trông thấy chuối hộp ấy. Chính chị mới là đồ ăn cắp, chính chị mới ở trong phòng này suốt buổi, còn tôi, tôi lúc nào cũng làm việc trước mặt chị, chị luôn luôn rình rập tôi như một con cú.

Viên thanh tra nhìn Ce lestine:

- Lúc nào cô cũng có mặt ở đây à?

- Vâng, bà chủ muốn như vậy nhưng vừa rồi, tôi đã về phòng riêng hai lần để lấy cuộn chỉ và cái kéo.

Marie đưa tay chùi nước mắt:

- Nhưng chị ta chỉ đi rồi quay vào rất nhanh. Không tin, các ông cứ cho lục soát tôi, tôi là người vô tội.

Viên thanh tra đứng bên máy điện thoại:

- Được rồi, tôi sẽ gọi một nữ nhân viên đến xét các cô.

Poirot đi đến bàn phấn, thử mở đóng ngăn kéo, rồi chỉ một cánh cửa lớn đóng chặt, hỏi viên thanh tra:

- Cửa này thông ra đâu nhỉ?

- Thông ra phòng bên cạnh. Nhưng bên kia đã cài then, bên này cũng vậy, chúng ta chẳng cần quan tâm đến làm gì.

Sau cuộc khám xét, người nữ cảnh sát báo tin là không tìm thấy gì cả trong người Marie lẫn Ce lestine. Mặt viên thanh tra nhăn lại, ông nhìn chằm chằm vào Ce lestine rồi quay sang bà Opasson:

- Xin lỗi bà. Tôi bắt buộc phải nghi chị này. Chuỗi ngọc trai không có trong người chị ta, có nghĩa là nó được cất giấu tại một nơi nào đó. Ce lestine lại kêu thét lên, níu tay áo Poirot cầu cứu. Poirot nhìn ông thanh tra:

- Xin phép ông cho tôi được làm một thí nghiệm nhỏ.

- Mời ông, nhưng tôi vẫn giữ vững lập trường đấy.

Poirot hỏi cô người làm:

- Hồi nãy, cô nói cô có ra khỏi phòng này hai lần để lấy cuộn chỉ và cái kéo? Bây giờ, cảm phiền cô lặp lại hành động ấy với tốc độ không thay đổi.

Poirot chăm chú quan sát Ce lestine với chiếc đồng hồ quả quít trên tay. Rồi ông nói:

Bây giờ tôi xin làm thêm một thí nghiệm nữa. Xin bà chủ vui lòng cho tôi mượn chìa khóa hộp nữ trang.

Poirot đưa chiếc đồng hồ cho tôi:

- Khi nào tôi nói "bắt đầu", thì anh tính giờ giùm tôi nhé. Nào, bắt đầu. Nhanh như chớp, Poirot chạy đến bàn phấn mở mạnh ngăn kéo, lấy hộp nữ trang ra, đút chìa khóa vào, mở nắp, rồi đẩy lại ngay, khóa hộp, đóng ngăn kéo lại. Rồi ông hỏi tôi:

- Thế nào?

- Bốn mươi sáu giây.

Ông bỏ chiếc đồng hồ vào túi, nói một mình:

- Ce lestime vắng mặt trong phòng lần đầu mười hai giây, lần sau mười lăm giây, như vậy Marie không đủ thì giờ để lấy râu chuối.

Viên thanh tra cười:

- Điều này càng chứng tỏ Ce lestime là thủ phạm. Xin phép ông bà chủ cho tôi đưa Ce lestime sang lục soát tại phòng cô ta.

Chỉ còn lại ông bà Opasson và chúng tôi. Poirot dè dặt hỏi:

- Thưa ông, chắc là râu chuối ngọc trai đã được bảo hiểm?

Bà Opasson ngắt lời:

- Điều đó đối với tôi không quan trọng, không có tiền bạc nào thay thế được râu chuối ngọc trai của tôi.

Tiếng reo của viên thanh tra làm mọi người nhìn về phía cửa. Ông ta đi vào, tay đưa cao râu chuối ngọc trai:

- Ce lestime đã nhét nó vào dưới tấm nệm giường.

Bà Opasson giật râu chuối, ôm vào ngực:

- Ôi, râu chuối của tôi. Ce lestime đúng là con phản phúc.

Viên thanh tra để tay lên vai bà:

- Chúng tôi xin giữ râu chuối làm tang vật để điều tra thêm. Chúng tôi

sẽ trả lại trong thời gian ngắn nhất.

Ông Opasson nhú mào:

- Có cần thiết không, thưa ông thanh tra?

Bà Opasson âu yếm nhìn chồng:

- Cứ giao cho ông ấy anh ạ. Như vậy là em yên tâm rồi.

Poirot đưa tay ra:

- Thưa bà, tôi muốn xem một tí.

- Ý chết, tôi quên mất là tôi muốn khoe với ông chuỗi ngọc của tôi mà. Ông cứ xem tự nhiên.

Poirot quan sát xâu chuỗi một lát rồi đưa cho viên thanh tra Ông nghiêng mình chào mọi người, xin phép rút lui.

Nhưng Poirot không rút lui, ông kéo tôi sang phòng bên cạnh. Phòng này còn để trống, bụi phủ một lớp lên đồ đạc bên trong. Poirot cúi xuống quan sát một vết hằn mờ hình chữ nhật in lên mặt chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ:

- Khách sạn này dơ dáy quá. Dù chưa có khách cũng phải quét dọn đàng hoàng chứ.

- Anh đưa tôi vào đây làm gì vậy?

- À, tôi muốn xem cái cửa ăn thông sang phòng bà Opasson có cài then hay không? Đúng là có thật.

Thấy Poirot có vẻ nghĩ ngợi, tôi nói:

- Sự việc đã kết thúc, anh cũng không nên buồn vì đã vượt mất cơ hội tìm thủ phạm.

-Ồ, vụ này chưa kết thúc đâu, nếu chúng ta chưa tìm ra kẻ đã lấy chuỗi ngọc trai.

- Anh làm sao thế? Chính Ce lestine đã lấy chuỗi ngọc...

- Không, đó chỉ là đồ giả. Rõ ràng là thanh tra tài ba của chúng tôi

chẳng biết gì về nữ trang. Rồi đây, ông ta sẽ tên tò.

Lời khẳng định của Poirot làm tôi sửng ngờ. Tôi nắm tay ông:

- Vậy thì ta phải cho ông bà Opasson biết ngay.
- Không nên, hãy để cho bà Opasson yên giấc tối nay.
- Còn tên trộm?
- Tôi đã có cách.

Chúng tôi ra khỏi phòng, đi về phía hành lang. Nơi đây, cô hầu phòng Marie đang đứng phân bua với nhiều người về câu chuyện vừa xảy ra. Poirot bước tới:

- Xin lỗi - Ông rút trong túi ra một tấm thiệp trắng bóng, có hình dáng kỳ lạ đưa cho Marie - Có bao giờ cô thấy cái này chưa?

Marie cầm lấy, lật qua lật lại:

- Thưa ông, tôi chưa nhìn thấy nó bao giờ.
- Vậy cô không dọn dẹp những phòng gần đây sao?
- Thưa không, đó là bổn phận của anh bồi phòng.
- Phiền cô gọi anh ấy đến cho tôi hỏi một việc.

Một phút sau, anh bồi phòng chạy đến. Poirot lại đưa cái thiệp trắng ra. Sau khi quan sát, anh nói:

- Thưa ông, tôi chưa hề thấy tấm thiệp này.

Chúng tôi trở về nhà. Trước khi chia tay, Poirot nói:

- Tôi phải đi Luân Đôn ngay để xác minh một điều nghi ngờ. Không ai qua mặt được ông già này đâu.

Mãi đến chiều hôm sau, Poirot đến tìm tôi:

- Mọi chuyện kết thúc hoàn toàn tốt đẹp. Họ đã bị bắt.
- Họ? Họ là ai thế?
- Marie và tình nhân của cô ta là anh bồi phòng chứ còn ai nữa. Lợi dụng khi quét dọn phòng bà Opasson, Marie đã lấy dấu khóa ngăn

kéo bàn phần cho anh bồi phòng rèn chìa giả. Này nhé, sự việc xảy ra như sau: Phòng bà Opasson có cánh cửa ăn thông với phòng bên cạnh, đến giờ ông bà Opasson đi ăn cơm, anh bồi phòng thường đợi sau cánh cửa chờ cơ hội. Tối hôm qua, cơ hội đã đến khi vô tình, Celestine rời phòng hai lần. Lần thứ nhất, Marie mở ngăn kéo lấy hộp nữ trang ra, mở cửa thông đưa cho tình nhân, anh này dư thì giờ mở hộp lấy râu chuối rồi khóa lại như cũ. Lần thứ hai, Marie mở cửa lấy chiếc hộp để vào ngăn kéo. Còn râu ngọc trai giả thì được giấu trong phòng Celestine từ trước. Đây là thâm độc của bọn nhà nghề nên tôi cần phải xác minh lại. Cái thiệp màu trắng mà anh thấy là một loại đặc biệt dùng để lấy dấu tay tội phạm. Sáng nay, tôi đã đến cục cảnh sát Trung ương nhờ người bạn xem lại hồ sơ và đúng như tôi dự đoán, đây là dấu tay của hai tên chuyên ăn trộm nữ trang đang bị truy lùng. Người ta đã tìm thấy râu ngọc trai thật tại nhà tên bồi phòng. Kể ra, tụi nó quỷ quyệt nhưng lại thiếu thông minh. Đã xin được chân bồi phòng lại không chịu làm việc cho chu đáo, để bụi bám khắp nơi. Cũng vì vậy mà khi tên bồi phòng đặt chiếc hộp lên bàn đã để lại một vết hằn rất rõ.

- Đúng, tôi nhớ ra rồi.

- Khi thấy cánh cửa thông sang phòng bên, tôi hơi nghi. Nhưng từ khi thấy vết hằn ấy, tôi tin chắc là mình đoán đúng.

Hết

Nguồn: mây4phương

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003

